

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 166/2018
13.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ... број ..., чији је пуномоћник Предраг Кнежевић, адвокат из ..., ул. ... број ..., Пош. фах ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 261/2018 од 11.12.2018. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 13.03.2019. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 261/2018 од 11.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 26.12.2018. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 261/2018 од 11.12.2018. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда БУ 4982/18, као неоснован. Предлагач наводи да је у ожалбеном решењу разумни рок за пресуђење разматран само од дана подношења тужбе 26.03.2018. године, а да се потпуно пренебрегава чињеница да се управни поступак води од 13.09.2010. године. Истиче да се на тај начин изиграва институт разумног рока у управним стварима, што је јасно исказано у пракси Уставног суда и Европског суда за људска права. Предлаже да Врховни касациони суд преиначи ожалбено решење, тако што ће утврдити да је дошло до повреде права предлагача на суђење у разумном року у предмету Управног суда БУ 4982/18 и предлагачу досудити трошкове поступка на име састава приговора и жалбе.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 6У 4982/18 и Р4 у 261/18 утврђено је: да је предлагач АА, у својству тужиоца, тужбом покренула управни спор пред Управним судом дана 26.03.2018. године против туженог Републичког геодетског завода, због недоношења решења о њеној жалби од 09.11.2017. године изјављеној на решење првостепеног органа од 23.10.2017. године, којим је одбијен захтев за конверзију права коришћења у право својине на к.п. ... КО ...; да тужени није поступио по налозима суда од 16.04, 18.07. и 05.12.2018. године за достављање списка предмета и одговора на тужбу; да је првостепени управни поступак започет подношењем захтева за конверзију од 13.09.2010. године.

Управни суд је нашао да је приговор ради убрзања поступка у предмету 6У 4982/18 неоснован, због тога што је тужба поднета 26.03.2018. године, предмет по својој природи не спада у приоритетне предмете који изискују нарочиту хитност у одлучивању, а суд је предузео све радње како би се предмет окончао у разумном року. У ожалбеном решењу посебно је цењен навод да је поступак покренут захтевом предлагача од 13.09.2010. године, али је Управни суд оценио да је то без утицаја на дургачије одлучивање јер се из тужбе и прилога поднетих уз тужбу види да у управном поступку предлагач АА није користила правна средства за убрзање поступка, као што је нпр. жалба другостепеном органу због ћутања првостепеног органа. Управни суд је закључио да се протек рока од изјављивања жалбе 09.11.2017. године до дана подношења приговора ради убрзања поступка 23.10.2018. године не може сматрати неразумно дугим трајањем поступка, посебно имајући у виду да због недостављања списка од стране туженог органа не постоје процесне претпоставке за одлучивање по тужби.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Одлучујући о поднетој жалби против првостепеног решења, Врховни касациони суд најпре констатује да ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део поступка у коме се одлучује о праву предлагача. Управни поступак је у овом конкретном случају отпочео подношењем захтева предлагача од 13.09.2010. године и тај рок мора бити узет као референтан приликом одлучивања о праву на суђење у разумном року, а не 09.11.2017. године када је изјављена жалба против првостепеног решења. Међутим, Врховни касациони суд је, као и Управни суд, имао у виду да је управни поступак специфичан по томе што његов ток у многостраној зависности од активности странке о чијем захтеву се решава. Врховни касациони суд указује на то да је Европски суд за људска права у вези са пропуштањем надлежног органа да у разумном року одлучи о поднетом захтеву исказао став да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (пресуда донета у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A.* против Шпаније од 07. јула 1989. године, став 35, број представке 11681/85). У одлуци о допуштености захтева у предмету *Vera Štajcer*, против Хрватске, број представке 46279/99, Европски суд за људска права је истакао да је подносиатељка захтева имала на располагању правна средства која би јој омогућила да настави поступак пред Управним судом, али је то пропустила да учини и да у тим околностима она не може приговорати дужини поступка пред управним органом.

Полазећи од наведене праксе Европског суда за људска права, коју је прихватио и Уставни суд у поступцима по уставним жалбама (нпр. у одлукама Уж 3504/2013 од 23.12.2015. године, Уж 7539/2014 од 29.09.2016. године и Уж 5877/2015 од 20.09.2017. године), Врховни касациони суд налази да је поступак одлучивања о захтеву предлагача за конверзију права коришћења у право својине на изграђеном грађевинском земљишту могао трајати краће да је предлагач најпре искористила право да поднесе жалбу другостепеном органу због недоношења одлуке првостепеног органа о њеном захтеву, а потом и тужбу због ћутања администрације, односно због непоступања другостепеног органа по њеној жалби. Будући да је предлагач АА тужбу због ћутања администрације изјавила тек 26.03.2018. године због недоношења решења по њеној жалби од 09.11.2017. године против првостепеног решења од 23.10.2017. године, а да је приговор ради убрзања поступка поднела 23.10.2018. године, Врховни касациони суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 6У 4982/18.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби. Стога је одлучено као у ставу другом диспозитива.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић